

Đôi Ba Đồng Bạc Nghĩa Lý Gì

Truyện ngắn thời COVID của Đàm Hà Phú

Hẻm nhỏ, lại là hẻm cụt, có 53 nóc nhà. Tuy 53 nóc nhà nhưng mà tới gần trăm hộ dân, do có mấy căn nhà cũ, hai ba gia đình cùng sống chung. Trong hẻm có đủ loại người, có mấy người già ưa ngồi uống café sữa trong cái ly nhỏ xíu, đứng trong chén nước sôi giữ ấm, rồi gác chéo chân nói chuyện đời xưa. Có mấy đứa thanh niên mua hàng vô tội vạ, shipper xanh đỏ ra vô hẻm liên tục. Có người làm hãng sờ, sáng mới sơ mi cà vạt ra xe hơi đi làm như trong phim Hồng Kông. Hẻm có chó, có mèo, có gà ta, có gà tre, thậm chí có nhà còn nuôi cả gà đá.

Hẻm nhỏ nên mọi người đều biết nhau, có thể không biết rành hết mọi người, nhưng ai trong hẻm cũng phải biết bà Tư. Bà Tư nhà khá giả, có đội xe tải, lính của cả toàn lái xe và lơ xe tải, xăm trổ kín người, tuần nào cũng tụ về cái bãi xe cuối hẻm nhậu. Nhà Bà Tư đầu hẻm, nguyên một vách tường ngang cửa nhà bà Tư thay vì xây hàng rào làm sân thì bà Tư để trống, chỉ lát xi măng. Sáng cho vợ chồng chị Liên với đứa nhỏ bán cơm tấm và hủ tiếu, buổi chiều thì nguyên nhà cô Giàu bán cháo vịt với gói cuốn. Ai ra vô nhà bà Tư đều sực nức mùi đồ ăn, mấy người đó buôn bán được, cũng muốn gửi chút tiền gọi là “thuê mặt bằng” cho bà Tư, bà Tư khoát tay,

- Nhớ sạch sẽ giùm tao là được rồi, đôi ba đồng bạc, nghĩa lý gì.

Đó là câu cửa miệng của bà Tư, đôi ba đồng bạc, nghĩa lý gì, cứ cái gì liên quan tới tiền là nghe giọng bà Tư, đôi ba đồng bạc, nghĩa lý gì, bả nói riết rồi cả xóm nói liệu theo bả. Bữa có ông kia đi nhậu về, hứng chí lên cho thằng tài xế tắc xi 500 ngàn, thằng tài xế không dám lấy, đem vô gõ cửa trả lại. Ông đứng trong nhà cũng la câu y chang,

- Đôi ba đồng bạc mà, nghĩa lý gì, lấy đi chú em.

Bà Tư nghe xong bật cười, đu má bắt chước tao.

Bà Tư xuất thân đầu ngoài Quảng, bà theo chồng lưu lạc vô Sài Gòn từ trước 75. Sau 75, chồng bà Tư chết, để lại bà với 5 đứa con nhỏ. Bà Tư trở thành trùm vượt biên, bà Tư từng vượt biên tổng cộng 17 lần, trong đó bị bắt nhốt chỉ có 2 lần, còn lại do anh em biên phòng thấy tội, thấy quen, thấy người phụ nữ ôm 5 đứa con nên họ thả về. Một tay bà Tư nuôi 5 đứa con, làm đủ mọi thứ để mưu sinh, mà ngon lành nhứt tới giờ là tổ chức một đội xe vận chuyển cho mấy chợ đầu mối.

Năm người con của bà Tư chỉ có đúng một người đi học đàng hoàng, đó là cô con gái duy nhứt của bà Tư, người được cưng chiều nhứt nhà. Cô học giỏi, lãnh học bổng, rồi ra nước ngoài học và lấy chồng định cư luôn ở bên. Bà Tư làm được nhiều tiền mua thêm đất, cất nhà gần bên, nên bốn ông con trai còn lại cũng ở loanh quanh trong hẻm. Họ vẫn tụ tập qua nhà bà Tư nhậu, buổi chiều, cuộc nhậu như mọi cuộc nhậu ở Sài Gòn, vài lon bia và đĩa thịt vịt mua của nhà cô Giàu, ngay cửa, bữa nào vui thì mở ka rao kê ca, cũng mấy bản nhạc bolero nhừa nhựa. Cả bốn người họ đều xuất thân tài xế hoặc bốc vác, đều đen đúa vạm vỡ, giọng nói vẫn mang âm vị xứ Quảng rồn rảng, và cũng ưa khoát tay: đôi ba đồng bạc...

Những ngày tháng Bảy, Sài Gòn bắt đầu phong tỏa, hẻm cũng gần ủy ban phường nên dân phòng tới chốt luôn. Dịch bệnh lan ra quá nhanh, nỗi sợ dịch bệnh và sự thiếu thốn của những ngày thành phố bị phong tỏa đều thể thảm như nhau. Nhà chị Liên dính đầu tiên. Chị Liên vẫn hay mua hàng trên mạng, và không biết lần mua hàng nào đó chị đã bị lây. Bà già má chồng chị Liên trở nặng ngay lập tức. Hai chiếc xe cấp cứu với những nhân viên y tế xanh lè kín mít tới đưa cả nhà họ đi, con bé 12 tuổi hằng ngày bưng hủ tiếu cũng bị hốt theo, dù nó âm tính. Rồi nhà cô Giàu cũng dính, lây thêm một nhà nữa. Rồi xịt khuẩn mù mịt, rồi hàng rào, rồi giăng dây trắng đỏ... như mọi con hẻm khác, ở Sài Gòn.

Hai tuần sau con bé con chị Liên trở về hẻm bằng xe của công an. Nó bận bộ đồ xanh kín mít, ôm theo hũ cốt của bà nội nó. Nó nói ba nó nằm chỗ khác, mẹ nó nằm chỗ khác, giờ cũng không liên lạc được. Nó vẫn âm tính nên người ta trả về nhà theo dõi, nhường chỗ cho người khác, ở trống đồng lắm rồi. Bà Tư nói

- Mà về ở với ai? Nhà còn ai đâu mà ở.

Cũng không ai dám chứa con bé: âm tính vậy chớ biết đâu nó dương trở lại, ai cũng xâm xì. Bà Tư nói:

- Thôi vô nhà tao ở. Kệ mẹ, không lẽ bỏ con nhỏ đứng ngoài hẻm hoài.

Con bé đưa hũ cốt bà nội về nhà, rồi quảy ba lô qua nhà bà Tư ở. Nó khóc hoài. Bà Tư nạt nó vang cả con hẻm:

- Bà nội mày già thì chết thôi, không bệnh này cũng bệnh khác mà. Ba má má nằm viện ít bữa rồi về, ở đây tao nuôi, có gì đâu mà khóc, cười lên cái cho sáng cái nhà coi.

Đội xe bà Tư có hai chiếc được cấp mã QR để chở hàng rau củ quả từ Tây Nguyên về Sài Gòn, chủ hàng bao ăn ở xét nghiệm cho tài xế mà không ai chịu lái, đám tài xế né hết. Bà Tư biểu hai ông con trai:

- Thôi tụi mày lái đi, chở rau củ về cho người ta ăn nữa, chở ăn cơm với cá khô hoài ỉa không ra, tội người ta.

Rồi bà Tư đưa tiền biểu hai ông con trai mua thêm rau củ quả, chở về hẻm. Mới đầu bà Tư để cái bàn, là mấy cái bàn cơm Tấm của chị Liên, kê trước cửa nhà, chắt rau củ trái cây lên đó, kêu mọi người trong hẻm ra lấy về ăn. Mà mấy nhà có người dính, hoặc mấy nhà không muốn ra đường thì không tới lấy. Bà Tư phiền quá mới đi dọc hẻm nói:

- Thôi bà con mỗi nhà để giùm tui một cái rổ trước cửa. Tui biểu thằng Út đem rau củ quả bỏ vô rổ, đem vô ăn.

Vậy là ông Út nhà bà Tư thêm nhiệm vụ, mỗi khi xe rau củ trái cây về, vác xuống nhà, chia làm nhiều bịch nhỏ, rồi đi dọc hẻm, bỏ vô cái rổ trước nhà mỗi người. Để ngoài nắng chút cho chết mẹ con vi rút đi, lời bà Tư hay nói, rồi ai nấy đem vô nhà nấu ăn. Ở đâu thiếu rau củ chở hẻm này không thiếu, mỗi nhà còn được cam, chanh, sả, trái cây... đủ thứ.

Ba tuần sau thì chồng chị Liên về. Anh tiều tụy như một cái xác khô, nhưng không phải do bệnh, mà buồn, mẹ mất, vợ còn nằm đâu chưa biết. Anh đón con bé từ nhà bà Tư, cúi đầu cảm ơn bà Tư rồi dẫn con bé về nhà. Bà Tư xúc cho một bao gạo, một túi đồ ăn, một bao rau củ, hai cha con lục đục vác về nhà. Hai cha con loay hoay ở nhà được ít bữa thì xe quân đội tới, chị Liên về, trong một cái hũ. Anh chồng ráo hoảnh, mắt xa xăm vô hồn, im lặng. Còn con bé nó cứ khóc miết. Bà Tư lại chạy qua, nói:

- Thôi để đó, hết dịch làm cái đám sau, giờ hai cha con mày ráng sống đi, cho mẹ mày ở trên yên lòng.

Rồi không biết lây ai, tới lượt anh Út nhà bà Tư dính luôn, mà lúc này cả thành phố đang cao điểm dịch, các bệnh viện đều quá tải, anh Út không đi viện nữa, phải tự nhốt mình trong nhà và uống thuốc theo đơn bác sĩ. Không có ai đi phát rau củ thì bà Tư tự đi. Mỗi khi xe rau củ về, mấy ông con chắt xuống cho mẹ, rồi bà Tư tự chia. Buổi chiều, bà Tư kêu anh chồng chị Liên phụ, đẩy cái xe đẩy hàng của mấy thằng tài xế bỏ trong bãi, chắt đầy rau củ, trái cây, gạo... bà đi bỏ mỗi nhà một bịch. Xóm riêng cảm ơn bà Tư hoài cũng ngại, cả tháng ăn rau củ của bà Tư mà, có người mới về hẻm không biết, ráng cột tiền vô cái rổ, năn nỉ bà Tư cầm tiền giùm. Bà Tư thấy tiền bèn la lớn:

- Nè, ra lấy tiền vô đi, cái này tao cho mà, đôi ba đồng bạc, nghĩa lý gì, chết có mang theo được đâu, dù má.

Đàm Hà Phú